

SIBERN

příběh příběhů

GREENBERG

MYŠLENKA AUTORA

Vesmír se rozpadá na kusy. Trhlina, která narušila přirozenou rovnováhu vesmíru, se šíří a nikdo neví, jak ji zastavit. Proto byla *Tvořivost* požádána, aby dala život dvojici sourozenců, kteří mají najít původ trhliny a zastavit ji. Úkol je však náročnější než se zdá. Theya nevěří, že mohou úkol splnit a Sibern se ztratil. Aby mohl dokončit svůj úkol, musel se ponořit hluboko do příběhů všeho živého a umožnit svobodné vůli rozhodnout o osudu všeho živého.

Co je základem knihy

Často slýchávám modlitby, přání a žádosti o snazší život. *Prosím o více peněz. Bože, dej mi lepšího partnera. Kéž bych měl pevnější zdraví. Prosím o lepší kolegy v práci.* Každý z nás přicházíme s posláním, úkolem, misí na svět. K tomu jsme dostali od narození talenty a dary, abychom svého poslání mohli dosáhnout. Málo kdo však umí přijmout odpovědnost za své schopnosti, rozvíjet je a naplnit svůj potenciál skrze své silné stránky. Přitom je to největší dar, který jsme každý dostali. Sibern dostal život stejně jako vy, já a všichni ostatní. Chopil se svých talentů a vydal se na cestu naplnění obrovského úkolu. Na cestu zacelení trhliny, která ničí vše dobré v našem vesmíru.

Vysvětlení slova Bůh v knize

Příběh Siberna místy pojednává o Bohu a popisuje některého jeho součásti. Pod pojmem Bůh si představte zdroj života, energii vládoucí napříč světy. Představte si pod slovem Bůh to, v co věříte a je podle vás zdrojem života. Použil jsem obecné slovo Bůh pro usnadnění čtení a abyste se mohli plně věnovat příběhu.

© Charlie Greenberg, 2015

ISBN: 978-80-88091-03-5
Vydavatelství Charlie Greenberg

Studnice	7
Křída	11
Dýka pravdy	17
Sibernův duch	20
Li za dveřmi	22
Olzanův chrám	25
Kdo jsem?	29
Pravda o Riihne	36
Dargontova nevole	42
Pomoc Nayen	46
Theya	50
Nayen obstála	54
Dvakrát pozdě	59
Theya vzpomíná	64
Prolomení Dargontovy nevole	67
Mnichova mísa	69
První matrice	72
Pečeť pašeráckého cechu	80
Replika otce mnichů	84
Správná předtucha	87
Pokračování	92
Nejistá doba	95
Chyba	98

Skutečný příběh Siberna a Theyi	102
Brány jsou zavřeny	105
Vyhnanství	108
Dargontovo odpojení	110
Tyrxova služba	113
Sledování	117
Theya nepůjde	119
Spisovatel všech příběhů	122
Uvnitř	125
Eventualita	128
Proměny a sbírání	131
Krajina padajícího sněhu	135
Rozhodnutí	138
Čtyři v chrámu	141
Hroutící se konstrukce	144
Stříbrná nádoba	146
Perly	150
Čistá láska	152
Pětiminutový záliv	155

Studnice

„Jak jinak bys to chtěl vysvětlit, Lixi?“ zeptal se muž sedící naproti probírajícího se mladíka.

Tázaný se podíval na kelímek v ruce. Vypadal, že ještě před chvílí v něm byla tekutina. Položil jej na bambusový stůlek před sebou. Nedokázal si na nic vzpomenout.

„Jako co vysvětlit? Kde to jsem, co se děje? Jsem unavený...“

„Jak jinak chceš vysvětlit svůj život?“

„Nemůžu si na nic vzpomenout, kde to jsme?“

„Konečně se někam dostáváme,“ odvětil muž sedící naproti sám pro sebe. „Tohle je místo, kde jsi žil mnoho let, ale necítil ses tady dobře. Tohle jsi mi sám řekl.“

„To se nedivím, je to tu nějaké...nevím, nepřírozené?“

„Co s tím chceš dělat? S tím, že sem nepatříš?“

„Je to zvláštní, jako bych to tady nikdy předtím neviděl a přitom znám každý detail. Nevím, co s tím. Kdo vlastně jste?“

„Jsem Olzan, pokud ti to pomůže. Odpověz mi, co s tím?“

„Mám pocit, že mi chcete něco nabídnout?“

„Bystré. Ano, něco bych ti rád nabídl.“

„Povídejte.“

„Teď ti budu vyprávět něco důležitého, ale nespojuj to s jakýmkoliv obyčejným světem a životem. Je tu mnoho světů projevených, neprojevených a potenciálních. V takových světech jsou různá stvoření, síly, bytosti a další druhy existence. Jsou to vyslanci různých mocí.

Dřív, když vznikal vesmír, byly síly tvořivé. Vzniklo množství velmi dovedných a zdatných jedinců, kteří se zavázali střežit bezpečí veškerého bytí. Měli udržet vesmír v přirozeném dokonalém vývoji. Vývoj byl však narušen a mnoho těch, kdo jej střežili, se začali ztrácet.“

„Ztrácet? Jak se může někdo takový ztratit?“

„Jsi chytrý,“ poznamenal Olzan. „Ztratili se právě proto, že byli dokonalí. Přes své nekonečné možnosti a bez zkušeností se životem a pokušením se ztratili ve vlastním hledání. Je nesmírně složité je najít a být s nimi v kontaktu. Je jen málo těch, kteří mají sílu a dovednost se k nim přiblížit.“

Lix začínal mít pocit, že se mu vrací vzpomínky.

„Jestli po mně chcete, abych to sepsal, tak,“ chtěl pokračovat Lix, ale Olzan jej přerušil: „Ne, příteli. Nabízím ti, aby ses s jednou z počátečních sil spojil a skrze ni pomohl nasměrovat vesmír k přirozenému vývoji.“

„Jak to chcete udělat?“

„Jsi připravený to vědět?“

„Ano,“ odpověděl nedůvěřivě Lix.

„Na tomto světě se necítíš dobře, jako bys sem nepatřil, že?“

„Pravda, zdá se.“

„Představ si místo, kam patříš.“

„O tom jsem snil mnohokrát, vidím ten obraz přímo před sebou.“

Náhle se okolní prostor roztříštil jako střepy a nastala tma.

Když se Lix probрал z nepříjemného spánku, uvědomil si, že už není v malém prostoru se starým mužem za látkovým závěsem, ale je v šedé kamenné místnosti.

„Tohle jsem si určitě nepředstavoval,“ zabručel.

Rozhlédl se okolo sebe. Byl v rozsáhlém prostoru s nízkým stropem a mnoha sloupy. Uprostřed viděl modrou pulzující energii.

„Ah,“ ozval se hlučně milý hlas prostorem, „kdo jsi? Kdo tě sem poslal?“

„Pořádně nevím, kdo jsem. Poslal mě Olzan. Co je to za místo? Chci zpět.“

„Jsem *studnice*.“

„No, fajn. Měl jsem si představit místo, kde chci ideálně být.“

„To jsi tu správně,“ řekla *studnice*.

„Výborně,“ řekl znechuceně Lix.

„Co bys chtěl?“

„Ať už se děje cokoli, nemám co ztratit, zkusím to. Neumím to popsat, dáš mi chvíli?“

„Nic neříkej, stačí, když se do představy vžiješ.“

„Jo,“ hlesl Lix.

V okamžiku měl před sebou ideální představu o životě. Když otevřel oči, zjistil, že se nic nezměnilo.

„Rozumím,“ řekla *studnice*. „Je tu hned několik možností, jak bys tvou představu mohl žít.“

Moje nabídka: Vytvořím pro tebe bránu do místa, kde můžeš pouze získat. Bude to místo, kde si vybereš dva předměty. Nebude to však vůbec snadné. Budou ti v tom

chtít zabránit. Jakmile by se ti stalo něco, co by znamenalo smrt tvého těla, ocitneš se opět zde. V případě, že bys komukoliv smrtelně ublížil, stane se totéž. Smyslem je, abys získal to, čím skutečně jsi. Připraven?“

„Na tohle se dá připravit?“ odpověděl Lix ve chvíli, kdy se vedle něj otevřel modrý průchod.

Křída

Lix na sebou měl velmi vysoké stropy. Uvědomoval si, že pořád neví, o co přesně jde. Rozhlédl se okolo sebe. Jediná cesta vedla vpravo. Na konci chodby se podíval za roh. Vedla tudy další dlouhá chodba, na jejímž konci byl jasným světlem osvětlený podstavec.

Jen co udělal krok kupředu, začaly se v chodbě objevovat tajemné postavy v černých maskách.

„Co to je?“ vyděsil se Lix a udělal krok zpět. „Zatím na mě neútočí. Nemám co ztratit. Kdyby se mi něco stalo, vrátím se ke *studnici*. Snad...“

Rozběhl se kupředu jako střela. Minul první dvě postavy mátožně natahující dlouhé ruce po probíhajícími Lixovi. Další měly víc času postavit se mu do cesty, ale i to bylo stále málo. Jen co je minul, sklouzl se po zemi a minul dlouhé černé pařáty třetí dvojice. K osvětlenému místu se blížil rychleji, než původně odhadoval. Minul další dvojici dlouhým skokem. Už byl na dosah předmětu, když se před ním ukázala poslední postava. Byla dvojnásobně vyšší než Lix. Vysoký samuraj s dlouhým blýskajícím se mečem mocně švihl do vzduchu. Lix ztratil rychlost, aby se vyhnul ostré čepeli. Padl k zemi. Samuraj napřáhl hrot katany k jeho obličejí. Dál se nehýbal. Lix se rychlými kroky zpět vzdálil a čekal. Výpad ho zahnal do další chodby. Další seknutí a útoky nepřicházely.

„Co budu dělat?“

Zkusil udělat rychlý krok do strany, aby přes obří postavu viděl, co střeží. Jistě to byl meč, krásný meč

s vykládaným jílcem. Zalíbil se mu. Zkusil naznačit pohyb. Vyčkával na reakci samuraje. Mocná čepel se prohnala vzduchem rychle jako blesk.

„Nemám šanci,“ postěžoval si Lix.

Věděl, že samuraj meč pouze střeží. Nebude na něj útočit, pokud nebude muset. Lix se ohlédl dál chodbou, kam byl zahrán. Viděl místo ozářené světlem modrou barvou. Ve chvíli, kdy se na něj zaměřil, ukázali se před ním stříbrolesklí vlci. Cenili na něj tesáky a vyčkávali na svou příležitost cvaknout čelistí.

„Hm,“ povzdechl si Lix, „to mám radost.“

Chtěl zkusit stejnou taktiku jako na maskované tajemné postavy, ale něco uvnitř ho varovalo, aby to nedělal. Jeho pozornost však přitáhla řada praporů visících ze stropu, který byl o poznání vyšší než u *studnice*. Bez váhání se rozběhl směrem ke zdi, od které se odrazil. Slyšel několik čelistí cvaknout těsně u jeho nohou. Odraz se mu povedl znamenitě. Zavěsil se na prapor visící ze stropu mimo dosah drápů a zubů stříbrolesklých vlků. Rozhoupal se a skočil na další prapor a hned potom na další. Povedlo se mu přeskákat nad desítkou vlků až k místu, kde byl průchod k místu ozářenému světlem modrou barvou. Zvířata se na něj dívala a vyčkávala, jak bude reagovat.

Lix si až teď všiml, že pod vlky je koberec červený, zatímco u samuraje byl černý. Kousek pod ním byl koberec bílý a hned za ním začínal šedý.

„Zdá se, že bílé místo je neutrální a nikdo mě na něm nebude ohrožovat.“

Rozhoupal se a skočil. Dopadl dva kroky od bezpečné zóny, což mělo za následek, že se za jeho zády objevil obrovský zlatý vlk.

Lix obratně skočil na bílé místo. Zlatý vlk dvakrát větší než stříbrní se na něj díval zpřímá. V jeho očích nebyla poznat chuť po krvi. Zdálo se, že brání své místo. Lix mezi jeho tlapami viděl, že modře je ozářený kabát ze stříbrné kožešiny. Zdál se mu pěkný, ale nelákal ho natolik, aby kvůli němu riskoval ztrátu šance na získání lepšího předmětu.

Ohlédl se za šedým kobercem. Chodba vedla ke světlu ve výklenku ozářeným jasně bílou barvou. Vstoupil na kraj šedého koberce. V jeho cestě za světlem se neukázalo nic. Pokračoval velmi obezřetně připraven uskočit nebo se rozběhnout. Bylo tu ticho a klid. Lix pomalu došel ke světlu, kde čekal zjevení něčeho hrozivého. Nic se mu neukázalo. Rozhlédl se okolo sebe. Začal mít tísnivý pocit, že ho někdo sleduje. Zrychlil a natáhl se po předmětu ležícím na stupínku ve světle. Než se však stihl dostatečně přiblížit, zafoukal mocný vítr. Celého ho nadnesl a mrštil na protější zeď. Náraz byl bolestivý na záda. Lix cítil, že se mu nic nestalo. Zvedl se a rozběhl se ke světlu. Než se stihl natáhnout po předmětu, znovu zafoukalo a byl vyhozen zpět na šedý koberec.

Lix si v letu všiml, že světlo dopadá na bílý lesní roh.
„Roh? Kdo by chtěl roh?“

Odkutálel se na další bílý koberec. Za ním pokračoval koberec zelený.

Jen co na něj udělal krok, objevily se před ním větve šlehající jako biče zběsilou rychlostí všude kolem sebe. Lix už měl plán. Rozběhl se k místu pod bílým světlem. Vír mocně zadul a nadnesl ho vysoko do vzduchu. Větve zběsile bičovaly, ale dostatečně daleko od letícího Lixe. Jen co dopadl, zvedl se na nohy a rozběhl se za místem ozářeným temně modře. Něco připomínající mohutnou postavu se mu postavilo do cesty. Proběhl postavě mezi nohama. Blížil se k odměně. Zahlédl, že je to hůl. Krásná rovná lesklá hůl. Než se pro ni stihl natáhnout, ucítil, že ho za nohu něco popadlo. Následovalo tažení po zemi. Nad sebou uviděl postavu připomínající člověka porostlého tisícem listů. Kmet se na něj podíval a chtěl ho zašlápnout. Lix se stihl odkutálet bokem. Zvedl se na nohy a zkusil *stromomuže* oběhnout. Stáhla ho však jiná jeho větev dříve, než se stihl natáhnout po holi. Nadhodil ho, aby ho udeřil mocnou listnatou pěstí. Lix se zachytil větve trčící z hlavy a kmet promáchl na prázdno.

„Hůl je hezká, líbila by se mi!“

Z hlavy se odrazil přímo k ní. Uskočil větvi natahujícího se *stromomuže* a vyhnul se dvěma úderům kůrovou pěstí. Už stál blízko! Kdyby skočil, jistě by hůl získal. Až když ji měl na dosah, zjistil, že ani ona se mu nelíbí. Necítil, že je pro něj. To už katana obrovského samuraje byla zajímavější. Krátké zaváhání mělo za následek úder do boku a sražení k zemi na bílý koberec.

„Začíná přituhovat,“ pomyslel si Lix. „Co bude dál?“

Koberec byl chlupatý. Ve chvíli, kdy na něj vstoupil, koberec zapraskal, jako by zlomil silné tlusté štětiny. Ukázali se před ním pavouci s osmi ostrými nohami.

Aniž by stihl na cokoliv pomyslet, musel skočit vpřed a pod nohama napřahujícího se metrového pavouka popadnout za jeho záda. Zvedl se a vyskočil nad plošným seknutím dalšího. Odrazil se od zdi, aby přechytračil přichystaný pár.

„Cokoliv je spojeno s pavouky mě nebere,“ uvědomoval si, když měl možnost vybrat si skok na další bílý koberec nebo snahu ucházet se o rukavice ozářené bílým světlem.

Obrovský pavouk s šestnácti nohami nestihl jedinkrát Lixe ohrozit.

Koberec za bílou linií byl z mlhy. Tenká clona očima neprostupného povlaku se táhla směrem k matně bíle ozářenému místu.

„Ani netuším, co to je, ale tohle je ono, proto jsem přišel.“

Vstoupil na clonu dýmu. Z podlahy náhle vyvstaly stíny. Postavy nejrůznějších bojovníků se stavěly do cesty Lixovi rozhodnutému získat předmět na konci chodby. Rozběhl se kupředu. V ten moment se postavy rozplynuly. Ucítíl úder do zad. Svalil se na zem. Okamžitě se postavil na nohy a v očekávání dalšího úderu udělal neočekávaný pohyb. Těsně kolem levého ucha mu prolétlo něco studeného a ostrého. Hned vzápětí nadskočil dvakrát za sebou. Pod nohama cítil závan větru. Hned po druhém dopadu následoval kotoul vlevo a skok vodorovně

zamlženou zemí kupředu. Narovnal se ve chvíli, kdy naproti němu stanula mlžná postava se čtyřmi pažemi.

Promáchla prvními dvěma nesoucimi dlouhé meče a dalšími dvěma vrhla oštěpy. Lix se jim vyhnul. Zbyla mu vteřina k dobru. Vrhhl se vpřed přímo skrz postavu. Proskočil jejím trupem a stanul před matně ozářeným kamenným stupínkem. Udělal roznožku ve vzduchu. Vyhnul se seknutí, které duch provedl skrze své dýmové tělo. Sáhł po předmětu. Až když jej sevřel, uvědomil si, co získal. Byla to křída.

Dýka pravdy

Svět se znovu zatočil jako při vstupu. Chvíli bylo ticho. Když otevřel oči, uvědomil si, že svírá v ruce křídou. Za běžných okolností by byl našťvaný, že mohl mít katanu, kožešinu, hůl a i ty pavoučí rukavice namísto obyčejné křídou. Měl z ní však dobrý pocit, byla jeho trofej.

„To už se dlouho nestalo,“ zazněl milý mladý hlas.

„Jako co?“ zeptal se Lix bez přemýšlení.

„Že by někdo natáhl ruku po křídě.“

„Co mám dělat?“

„Vyber si zbraň, kterou bys nosil, kdybys hledal pravdu.“

„Jsi skutečný?“

„Samé otázky. Raději hledej!“

„Už jdu.“

Lix si prohlédl prostor okolo sebe. Dřevěný prostorný dům s mnoha posuvnými dveřmi. Za jeho zády vedly chodby. V prostorné místnosti s tajemným mužem bylo mnoho zbraní. Když se ohlédl znovu, spatřil za sebou dva muže v černém, vyzbrojené dvěma meči.

„Tohle je trochu nefér, co říkáte?“ zeptal se jich a couvl krok dozadu.

Muži bez varování přidali do kroku. Ťali vzduch nabroušenými meči nebezpečně blízko kolem vyhýbajícího se Lixe. Povedlo se mu srazit jednoho z nich ramenem a druhému utéci do chodby. Utíkal doleva. Rychle se ztratil v jednom z pokojů. Zavřel za sebou dveře. Muži v černém proběhli okolo, aniž by si ho všimli.

„To bylo těsně! Chtělo by se něčím bránit a hlavně najít zbraň pro hledání pravdy. Co to může být?“

Ohlédl se. V pokoji, kde se ukryl, byly na zdi dva krátké meče v pochvách. Bezmyšlenkovitě se po jednom z nich natahoval, ale nakonec mu to nedalo. Měl pocit, že se může dotknout až zbraně, která je určena pro hledání pravdy.

„To mi nepomáhá,“ postěžoval si.

Vrátil se ke dveřím. Všude se zdálo být ticho a klid. Vystoupil na chodbu a prošel do protějšího pokoje. Tady na zdi dominovala dvě kopí.

„Kopí pro hledání pravdy? Nepraktické.“

Hledal další zbraně ukryté v dřevěném domě. Obešel roh a zamířil na další dělení cest.

V tu chvíli měl velmi nepříjemný pocit. Bez rozmyslu vymrštil levou nohu za sebe. Ke svému překvapení narazila do napřahujícího se černého bojovníka. Lix se dal okamžitě na útěk před ozbrojeným protivníkem. Dupáním na sebe strhl pozornost dalších. Měl v patách hned tři soupeře. V tu chvíli zahlédl uprostřed chodby u zdi katanu, wakizashi a tantó zasunuté v pouzdře.

„Přeci jen katana!“ zaradoval se.

V tu chvíli měl těsně za svými zády nebezpečného protivníka. Rozhodl se mu ujet skluzem a meč popadnout. Muž v černém se rozhodl za ním skočit a seknout. Lix ucítil v ruce jílec katany a rozpřáhl se na obranu proti seknutí. V tu chvíli si však uvědomil, že svírá něco mnohem kratšího, než čekal. Lesknoucí se čepel se nebezpečně přiblížila. Lixovi se zablesklo před očima.

Sibernův duch

Náhle stál před mužem jako na počátku. Rozhlédl se okolo sebe. Nikdo se ho nesnažil napadnout.

„Co se stalo?“ zeptal se Lix.

„Vybral sis správně.“

Lix se podíval na předmět svírající v ruce. Byla to jednoduchá, ale pěkná dýka. Původně si myslel, že je to tantó, ale mylil se. Dýka byla delší a měla hezkou záštitu.

„Sahal jsem po kataně,“ řekl překvapeně.

„Ale vybral sis *dýku pravdy*,“ řekl muž, „už zbývá jen poslední. Vyber si šaty, tentokrát už bez boje.“

Ukázal na skříně s mnohým oblečením po své levé ruce. Lix k nim zamířil.

Nepřeberné množství šatů na něj zapůsobilo. Začal si je prohlížet. Zaujal ho plášť přišitý na kožené nárameníky s krátkým rukávem, tmavě hnědé kalhoty, vysoké černé boty, černé tričko a chrániče předloktí v tmavě zelené barvě. Tahle hra se mu líbila.

„Je-li to tvá volba, obleč se.“

Lix neváhal. Vše mu sedělo jako šité na míru. Cítil se velmi dobře a měl pocit, že mu šaty sluší. Získal velké charisma.

„Úkol jsi zvládl zcela spolehlivě. Podle tvého pocitu budeš nyní žít život, který sis vždycky přál. Vrať se ke *studnici*, vysvětlí ti víc.“

„Jaký to všechno má význam, povíš mi to už?“

„Ano, povím,“ odpověděla *studnice*. „Tím, že sis přál žít život podle svého srdce a byl jsi rozhodnutý pro to jednat bez váhání, dostal jsi možnost. Olzan ti vysvětlil, že v bytí je velké množství strážců a ochránců rozvoje. Ty sis však nevybral být ochráncem, ale být hledačem *trhliny*. Věz, že tvé nové jméno je Sibern. Zjisti o sobě co nejvíce. Najdi spojence a hledej, co ti bylo předurčeno.“

Svět se zatočil.

Li za dveřmi

Probral se v čajovně. Seděl na stejném místě, jako předtím s Olzanem. Byl však sám. Zvedl se k odchodu. Podle obsluhy byly čaje zaplacené tím starším pánem, který před chvílí odešel.

Na ulici dopadalo odpolední slunce. Okolo chodily spousty lidí, město žilo jako velký organismus. Stále si mnoho nepamatoval, ale alespoň tušil, kudy se dostane do místa, kde bydlí. Prošel hlavní ulicí, na konci doleva, cestou dolů, po schodech do parku a na protější straně přešel silnici. Zalovil po klíčích, odemkl vchodové dveře do čtyřpatrového domu a vystoupal do třetího patra. Omlácené, podřené dveře zavrzaly. Vstoupil.

Zdálo se mu, že je na prohlídce s realitním agentem. Nepamatoval si, kde co najde. A nebyl si ani jistý, jestli tu bydlí sám, jestli mu něco patří nebo jestli jsou věci půjčené.

Posadil se na židli. Uvědomil, že má v kapse křidu a za páskem u kalhot dýku. Zjištění ho nepřekvapovalo. Tvrdě si musel předměty vydobýt. Vzpomínal si na obecné informace, jen na základní věci, ale pořád nevěděl, kdo byl nebo kdo je.

Sáhl po křidě. Kousek akorát do ruky na psaní. Okamžitě si zabělil prsty. Na dřevěné čelo postele s ní udělal čáru. Zanechala bílou stopu. Chtěl křidu odložit na stolek a prohlédnout si nůž. Něco v něm mu však nedovolilo dát křidu od sebe. Schoval ji opět do dobře dostupné kapsy na pásku, ve které byla uložena i předtím.

Sáhl po dýce. Byla dokonale vyvážená, lehká a velmi ostrá. Dokonale mu padla do ruky. Měl pocit, že ji už mnohokrát držel, když ji svíral v dlani.

„Teď by mě zajímalo, kdo skutečně byl Sibern, po kterém mám jméno a možná nějaké dovednosti. Jak to zjistit?“

Náhle se ozvalo zabouchání na dveře.

„Někdo, koho znám?“

Vstal a šel otevřít. Staré rozvrzané dveře odkryly výhled na statného muže nesoucího na zádech meč. Byl oděn v neobvyklých šatech. Lix zpozorněl.

„Ano?“ zeptal se podezřívavě.

Muž, aniž by na cokoliv čekal a snažil se zdvořile pozdravit, vstoupil. Zavřel za sebou dveře. Zpřímá si prohlížel Siberna stojícího o tři kroky dál v kuchyni. Nakonec pokýval hlavou.

„Lix?“ zeptal se tiše hlubokým hlasem.

„Ano,“ vyčkal chvíli s odpovědí, protože jméno téměř zapomněl.

„Posílá mě Olzan. Jsi v pořádku? Stalo se něco neobvyklého?“

Sibern zjistil, že je velmi podezřívavý, protože mu ruka sklouzla pod plášť na dýku. Statný muž si pohybu nevšiml.

„Jsem v pořádku. Proč se Olzan stará?“

„Dal ti příležitost. Chce vědět, jestli jsi ji proměnil.“

Když se Sibern dotýkal dýky, uvědomoval si, že vidí souvislosti. Náhle cítil pravdu. Věděl, že statný muž nelže.

Chtěl ještě vědět, jestli mu bude chtít ublížit. Potřeboval přijít, jak navést řeč, aby to muž nezpozoroval.

„Co kdyby ne, co kdybych neproměnil?“

„Zůstaneš dál tím, kým jsi byl, vzpomněl by sis.“

„Kdybych proměnil?“ ptal se opatrně Sibern.

„Měl bych pro tebe od Olzana další nabídku.“

Sibern měl pocit, že muž mluví pravdu. Byl si tím jistý. Nechtěl mu ublížit, měl zájem o jeho dobro.

„Proměnil jsem.“

„Chceš si Olzana poslechnout?“

„Ano.“

V tu chvíli se muž natáhl po Sibernově ruce. Jen co se ho dotkl, svět se zatočil.

Olzanův chrám

Sibern se probral v rozsáhlé, prosluněné místnosti. Všude okolo byl hlazený kámen. Stál na měkkém koberci.

„Lixi, rád tě vidím,“ pozdravil ho Olzan. „Posad' se prosím naproti mně, vedle Li. Proměnil jsi. Smím vědět, kým jsi?“

„Smím nejdřív znát návrh?“

„To je dobrý nápad. Vzhledem k tomu, že jsem tě pozval k sobě, měl bych začít,“ souhlasil Olzan. „Tohle místo je na zcela opuštěném světě. Místo, kde žijí a spolupracují nejrůznější síly vyslanců, ochránců a hledačů projeveným, neprojeveným a potenciálním. Vzájemně si pomáháme při plnění své práce. Je tu bezpečí, pokoj a díky mým silám se sem nikdo jiný nemůže dostat. Tady odpočívej, přebývej, jak budeš potřebovat, a cestuj odtud do kterýchkoliv koutů časoprostoru i mimo jeho hranice, zda to tvé jméno umožňuje.“

„Co by se ode mě očekávalo?“

„Prakticky nic, s čím bys nesouhlasil. Vše je dobrovolné. Není tu žádný dluh ani závazek vůči druhým. Svobodná vůle vládne v tomto chrámu. Dej si čas na rozmyšlenou. Zda se rozhodneš zůstat, přijď a řekni mi své jméno. Zda si budeš přát odejít, Li tě přenese zpět. Tvé schopnosti nejsou podmíněny tím, jestli zůstaneš či ne. Je to tvoje svobodná volba.“

„Dobře. Smím si to tady projít?“

„Ale jistě, dělej, co uznáš za vhodné.“

Sibern vyšel na chodbu širokou jako ulice. Viděl, že je tu ještě deset průchodů, než se chodba svažovala do středu stavby, který byl obrovský. Strop se ještě dvojnásobně zvedal a rozloha plochy byla nejméně půl kilometru na šířku i na délku.

Někoho zahlédl, jak jde otevřeným prostorem. Z dálky odhadoval, že to bude žena. Po chvíli se zastavila a usadila se. Do dlaní si položila meč a propnula se v zádech. Sibern za ní pomalu mířil. Zajímalo ho, kdo se v chrámu nachází.

„Ty jsi tu nový, že?“ zeptala se žena milým hlasem ze vzdálenosti dvaceti kroků.

„Ano.“

„Už znají tvé jméno?“

„Ne.“

„Takže se zatím rozhoduješ.“

„Ano.“

„To už jistě znáš Olzana a Li. Jsou to nerozluční přátelé, velmi si pomáhají. Já jsem Nayen. Pomáhám ostatním odhalovat jejich dovednosti. Proto jsme se také setkali, přitáhli jsme se navzájem.“

„Přitáhli?“ zeptal se Sibern, když si přisedl naproti.

„Ano. Vysílám zprávu, že ráda pomohu s neobjevenými schopnostmi a ty bys velmi rád zjistil, co vlastně dokážeš. Proto nás magnetismus spojil dohromady.“

„Srozumitelné. Jak zjistíme, co umím?“ zeptal se Sibern.

„Zkusím tě zabít,“ odpověděla mile Nayen a sáhla po rukojeti meče.

Sibern vyskočil na nohy. Vyhnul se rychlému seknutí. Hned se pokusil podetnout Nayen nohy. Nadskočila. Odrazil se od země a uhnul dalšímu švihnutí. Chtěl se chopit dýky na obranu, ale měl pocit, že k boji vůbec neslouží. Namísto toho se pravou rukou chopil křídly.

„Jak mi tohle pomůže?!“ ptal se sám sebe, když uskočil dalšímu seknutí.

Zcela automaticky, aniž by pohyb dokázal ovlivnit či vysvětlit, máchl proti seknutí křídou do vzduchu. Za tahem ruky se objevila čára, o kterou se meč Nayen zasekl, jako by se bránil skutečnou zbraní.

„Ha!“ pochopil Sibern.

Proti dalšímu útoku podnikl totéž. Velmi obratně se bránil dalším výpadům.

Nayen náhle přestala.

„Jak jsi to věděla?“

„Jednoduše. Každý, kdo pracuje pro stvořitele, má svůj osobitý způsob, jak se bránit. Nikdo není vyslaný bezbranný. U tebe se však zdá, že nemůžeš útočit, jen se bránit.“

„Zkouška,“ vzpomněl si Sibern, „nesměl jsem nikomu smrtelně ublížit.“

„Mně meze nejsou kladeny, jako ochránkyně smím i útočit. Z toho jasně vyplývá, že nejsi ochránce. Kdo ví, co jsi...“

„Je tu ještě někdo další?“

„V chrámu je ještě mnoho jiných, se kterými se můžeš potkat. Zrovna jsme tu však jen my dva, Olzan a Li. Ostatní plní své úkoly.“

„Pamatuješ si něco z předchozího života?“ zeptal se Sibern zvědavě.

„Jen velmi málo, záblesky, téměř nic, co by stálo za zmínku,“ zasmála se Nayen.

„Děkuji za tvůj čas,“ řekl Sibern, „ještě se porozhlédnu. Zatím nevím, zda zůstanu.“

„Jsi svobodný a nyní i obrany schopný.“

Až nyní si Neyen vědomě prohlédla. Měla dlouhé černé vlasy. Byla oděná do hnědého pláště, pod kterým byly vidět tmavě zelené lehké šaty. Ve tváři byla mladá a velmi krásná. Zelené oči, plné rty, nádherný úsměv a upřímný pohled. Na zádech měla pás na meč.

Slunce dopadající skrze vysoká okna naznačovalo nadcházející večer. Stmívalo se, když Sibern prošel téměř celý velký chrám. Zjistil, že je ve tvaru kříže, přičemž každé křídlo má deset pokojů, jako byl ten Olzanův. Uprostřed bylo rozsáhlé místo na cvičení a trávení společného času.

„Bude se mi chtít zůstat v chrámu s ostatními?“

Kdo jsem?

„Přijde mi spravedlivé, abys věděl, kdo jsi, a na základě toho se rozhodl lépe,“ řekl Olzan.

Sibern se překvapeně otočil.

„Tady je kniha o Bohu, o vzniku všeho projeveného, neprojeveného a potenciálního. Je tu velké množství odpovědí. Podívej se, kdo jsi, a přijď mi říct své rozhodnutí.“

„Dobře, děkuji.“

Chopil se velké těžké knihy.

„Tady je pokoj, kde zatím nikdo nepřebývá. Použij jej, abys měl klid a pohodlí.“

Vysoký strop, velká postel a stůl se židlí. Okno přes celou stěnu nabízelo výhled na hory obrostlé lesy. Usedl na postel a otevřel knihu. Začal v ní hledat své jméno. Hned na první straně bylo oznámeno, že se čtenář nikdy nedočte o ničem, co není. Kniha rozezná čtenářovy dovednosti a podle toho zobrazí text pouze na straně, kde je psáno o jeho dovednostech. Sibern prohlížel prázdné strany, až narazil na text.

*Na počátku bylo Slovo,
to Slovo bylo u Boha,
to Slovo bylo Bůh.*

Slovo Bůh zahrnuje veškerou existenci, veškeré bytí, které je i není vidět, které je projevené, neprojevené či potenciální. Slovo Bůh tvoří život a život je složen z mnoha

dalších slov. A všechna jsou obsažena ve slově Bůh. Neb z něj pocházejí, díky němu jsou, a není možné je z něj vydělit.

Mezi tato slova patří přitažlivost, duch, láska a mnoho dalších, stejně jako do něj patří nevědomost, strach a bolest. Vše je projevem toho, co je možné a co je součástí onoho vzniku všeho - Boha.

Od počátku byla tvůrčí síla nejrychlejší a nejhbitější. Do nekonečna se rozprostírá do prostoru a vytváří nové a doposud nepoznané. Rozpíná se od svého středu do všech stran současně. Další síly se přidávaly pomaleji. Na vzniklá místa se postupně dostala energie ke stvoření života dalších forem. Život se rozprostírá za tvůrčí silou. Tomu, co mělo strukturu a bylo zatím na architektonickém plátně bytí, začala energie života propůjčovat schopnost růstu a vývoje. V hmatatelné úrovni se vytvořily hvězdy, dokonale vymyšlené, aby samy svou cirkulací dávaly světlo a teplo přilehlým planetám. Na dalších místech rozšiřujícího se vesmíru vznikly ideální podmínky pro započetí projevené existence. Zapojila se přitažlivost. Vložila do projeveného jasně pravidlo: „Stejně přitahuje stejné a protiklady se přitahují.“ Tak vzniklo rozmnožování. Od té chvíle život přitahoval život, a proto vznikal, kde se pro něj naskytly podmínky. To všechno byl Bůh současně. On je zdrojem všeho, a proto tvořivost, energie života a přitažlivost jsou jím a ony v něm. Byl všude, ve všech chvílích zároveň.

Život vznikl na mnoha místech v galaxiích po celém vesmíru. Ke svému slovu však přišly i ostatní možnosti obsažené v Bohu. Další eventuality.

Došlo však k nečekanému zvratu. Celý vesmír v jednu a tutéž chvíli, bez rozdílu času a místa, změnil svůj průběh. Harmonie, vyplňující veškeré bytí, nedosáhla své nejvyšší hranice - dokonalého stavu. I přesto, že se měla stát nezdolnou a jedinou. Zcela souběžně, rychleji než světlo, se v každé existenci objevila trhlina. Do dokonalé čistoty prosákl prapůvod všeho vymezující se Bohu. Myšlenka nesoucí energii, oddělenost.

Od té chvíle se vše zpomalilo a vývoj naplánovaný tvořivostí se nakonec zastavil. Tvorba dokonalého díla nemohla být dokončena.

Bůh sám tomu nemohl zabránit, protože i tato eventualita byla v něm zahrnuta. Protože však on je láska a život sám, předal úkol Tvořivosti. Měla přivést dva, kteří najdou vznik trhliny, prapůvod myšlenky a místo zacelí, aby mohl vývoj pokračovat dál. Tvořivost přivedla k životu dva sourozence. Sestru a bratra. Dala jim jména Theya a Sibern. Náležitě jim vysvětlila úkol od Boha. Nabídla každému z nich vlastnosti a věci, které si na cestu požádají. Jejich volba je měla stvořit sama.

Theya si vybrala šarm, inteligenci a obratnost, jak tělesnou, tak slovní. Tvořivost jí dala tvar. Vytvořila ji

dokonale souměrnou. Dostala tmavě modré oči, světlé vlasy, plné rty a andělský hlas. Její šarm byl nesmírně okouzlující, inteligence a obratnost, tělesná i slovní nesmírná.

Když se Tvořivost zeptala Siberna, co by si přál on, získala jasnou odpověď. Přál si bdělou pozornost, cítění pravdy ve všech situacích a tvořivost. Tělesnou formu získal neméně přitažlivou jako sestra Theya. Jeho výběr Tvořivost ráda splnila nečekaným, přesto chytrým způsobem.

Poslední dar, který obdrželi oba dva, bylo neomezené cestování časem a prostorem v rámci všeho projeveného, neprojeveného i potenciálního. Směli se neomezeně pohybovat z místa na místo, aniž by podléhali časové ztrátě. Jedinou nezodpovězenou otázkou obou sourozenců zůstalo, zda jsou smrtelní. Jejich matka jim nikdy neprozradila tohle tajemství.

Theya a Sibern se vydali plnit svůj úkol. V neměřitelném čase se pohybovali po mnoha světech. Opuštěných, vznikajících, hroutících se a právě probíhajících. Ať se na místech dělo cokoli, nesměli násilně zasahovat. Záležitosti ostatních bytostí jim byly cizí, nevěnovali jim pozornost, pouze když z toho mohli mít užitek při plnění úkolu.

Vládla mezi nimi čistá láska. Vzájemně si pomáhali, rozdělovali se a znovu se scházeli. Nepodařilo se jim však

za dlouhý čas najít příčinu a strůjce trhliny. Jen mnoho stop a indicií, které nikam nevedly. Theya se jednou rozesmutila, že není možné úkol splnit. Její nesmírná inteligence jí pomohla vytvořit smyčku myšlenek s odůvodněním, že nejde řešení najít. Je totiž obsažené ve všem, proto je to tak správně a je potřeba se s tímto elementem vyrovnat. Sibern však nechtěl ani na vteřinu připustit, že řešení neexistuje. Díky své bdělosti si byl jistý, že řešení najde.

Tak se po velmi dlouhém čase Theya se Sibernem rozdělili. Sestra se věnovala dál cestování vším stvořeným i nestvořeným, ale již ne za účelem hledání trhliny. Protože nemohla pomáhat ostatním, zůstala se svou dokonalou krásou a inteligencí sama.

Sibern také zůstal sám. Rozhodl se pátrat po odpovědi v bdělém hledání mezi tím, co bylo ve chvíli stvoření u Boha. Věřil, že tady se nachází odpověď na jeho úkol. Není však o něm žádných zpráv a velmi dlouho o něm nikdo neslyšel. Od chvíle, kdy se se sestrou Theyou rozešli, zmizel.

Sibern knihu zavřel. Byl překvapený. Vzal svazek a vydal se za Olzanem.

„Jak je možné, že jsem někým, kdo zmizel?“

„Je to velmi možné. Mnoho pověřených hledalo nejrůznější způsoby, jak splnit svůj úkol. Někteří se ukryli a hledali ze stínu. K nikomu se nehlásili a změnili podobu.

Jiní zase rozprostřeli, nařídili svou sílu do celého vesmíru. Takových možností je mnoho.“

Sibern se dotýkal dýky. Měl tušení, že ona je tím, kdo mu dovoluje poznat pravdu za všech situací. Věděl, že Olzan mluví pravdu.

„Jmenuji se Sibern,“ řekl tiše.

V místnosti zavládlo ticho. Olzan zavřel oči a zhluboka se nadechl.

„Nyní dej ty čas mně,“ požádal, „dej mi možnost do úsvitu říci, zda můžeš zůstat. Využij pokoje, který jsem ti nabídl.“

„Co se děje?“ zeptal se Sibern.

„Děje se tolik, že Sibern byl skutečně dlouho ztracený. Děly se však věci, které nebyly dobré a jsou spojované s jeho jménem. Zvláštní, že sis vybral zrovna jeho a on tebe.“

„Co se stalo a je spojováno s jeho jménem?“

„Několik ochránců z chrámu s ním přišlo během času do styku prostřednictvím souboje a někteří i zemřeli.“

„Křídou nesvedu zabíjet, pouze se bránit.“

„To je zatím malý zlomek toho, co umíš!“ utrl se na něj Olzan.

Li se na Olzana podíval nesmlouvavým pohledem.

„Ano, máš pravdu, Li. Omlouvám se ti, nemůžeš za to. Je však zvláštní, že se duch Siberna dostal k tobě a ty zrovna ke mně a navíc jsem tě do toho přivedl já sám. Nyní prosím odejdi, zůstaň přes noc a ráno za úsvitu ti sdělím své rozhodnutí.“

Sibern se zvedl a beze slov odešel. Procházel temným chrámem do svého pokoje na protější straně. Nepotkal nikoho. Měsíc osvětloval velkým oknem pokoj. Sibern ulehl na postel a čekal, zda si ho vezme spánek. Tehdy ještě netušil, že duch Siberna nikdy nespí.

Pravda o Riihne

Sibern vstal z postele a vydal se za Olzanem, jak byli domluveni. Za úsvitu vstoupil do pokoje.

„Posaď se, Siberne,“ řekl tiše.

Li v pokoji nebyl. Dvojice seděla naproti sobě.

„Abych ti osvětlil své chování a počínání a o co jde vlastně mně. Máš právo znát příběh,“ začal Olzan. „Tohle místo vzniklo už velmi dávno, téměř se samým počátkem času. Byl jsem pověřen úkolem postavit tohle místo. Mou dovedností je totiž stavět a budovat. Jen pomocí mysli mohu vyprojektovat a vystavět jakoukoliv budovu, most, celé město. Jednou z prvních, kdo tu byl se mnou, byla Riihne. Měli jsme spolu mnoho času společného, neb ona byla mým ochráncem, než se jím stal Li. Spolu jsme mnoho cestovali a tvořili. Zamilovali jsme se do sebe a splynuli v dokonalé vnitřní spojení. V té době se roznesla šeptem zpráva, že se Sibern ztratil. Byl známý jako nápaditý a velmi dovedný hledač. Theya, jeho sestra, je uvězněná vlastními starostmi o nic, ale on si nedal s odpovědí spát. O nějaký čas později se roznesla zpráva, že Sibern sešel ze své cesty a někomu ublížil, aby získal, co potřeboval. Bylo mu to tolerováno pro jeho pomoc a závažný úkol, ale jednou, když Riihne pomáhala dalším ochráncům chrámu, Sibern ji napadl a v souboji ji zničil.

Přišel jsem tvým jménem o nejmilovanější bytost ve vesmíru. A nyní jsme pod jednou střechou chrámu všech spravedlivých.“

„Sibern ji nezničil,“ řekl rozhodně na svou obhajobu.

„Jak to víš? Dokaž to! Ano! Už to mám! Dokaž, že ji Sibern nezničil, a smíš zůstat a využít našich služeb!“

Olzan povstal a na rozloučenou řekl: „Do chvíle, než přijdeš s důkazem, že duch Siberna je nevinný, přijmu tě a poděkuji ti za klid v duši.“

Sibern si byl jistý, že jeho předchůdce, originální *Tvořivostí* počatý Sibern by Riihne neublížil. Byl rozhodnutý zjistit, kde leží pravda. Celou dobu vyprávění se pevně držel dýky říkající pravdu.

Vyšel z pokoje Olzana. Vydal se na druhou stranu chrámu se záměrem přijít na to, jak dokázat svou nevinu. U jeho pokoje stála Nayen.

„Nevím, jak cestovat a ani kam přesně cestovat, poradíš mi?“ zeptal se jí.

„Ráda pomáhám, je to moje přirozenost,“ začala Nayen. „Vysvětlím ti, jak cestovat. Je to pro nás všechny stejné. Představ si destinaci, svůj cíl, a přikáž tělu, aby se tam přemístilo. Jen bych tě ráda upozornila, že je pravidlo. Musíš pro cestování být v klidu. Nemůžeš létat bez koncentrace. Klid tvoří spojení s boží vůlí, která to umožňuje.“

„A co když nevím, kde to místo je, nikdy jsem tam nebyl a stejně se tam potřebuji dostat.“

„Je to stejné, jen následuj svůj pocit,“ řekla Nayen a chytila Siberna za ruku. „Veď nás.“

„Místo, kde zemřela Riihne,“ přikázal tělu a oba zmizeli.

„Co je tohle za místo?“ ptala se znepokojená Nayen.

„Zemřela tu Riihne, osobní ochránkyně Olzana, kterou měl originální Sibern napadnout a zničit,“ vysvětlil.

„Aha,“ řekla obezřetně Nayen.

Sibern si povšiml, že si připravila meč.

„Těším se velké nedůvěře,“ uvědomil si.

Kolem nich bylo šero. Sibern se rozhlížel, když náhle zaslechl kroky někoho jiného než sebe samotného a Nayen.

„Ticho,“ sykla ochránkyně.

Sibern zastavil a pozoroval, co se bude dít. Před nimi se objevila žena. Měla zrzavé dlouhé vlasy a oděná byla do podobného oblečení jako Nayen. Namísto meče však měla hůl. V dlani svírala něco modře světélkujícího. Rozhlížela se okolo. V její tváři bylo zděšení.

„Kdo jsi?“ křikla a napřáhla hůl před sebe.

„Ten, kdo ti nedovolí odejít s předmětem, který máš v dlani,“ ozval se mužský hlas vystupující z šerého stínu.

Byl to muž stejně oblečený jako Sibern a také velmi podobný v obličeji.

„Neumíme cestovat v čase, jak jsi to udělal?“ zeptala se šeptem Nayen, ale Sibern jí neodpověděl.

„Tohle ti nepaří a ty to víš, Riihne, ochránkyně Olzanova. Dej mi to a tajemství zůstane na tomto místě.“

„Chceš ho akorát sám pro sebe. Říká se, že jsi sešel z cesty. Jsme tedy stejní a nemáš nárok to po mně chtít!“ bránila se Riihne.

„Nic nevíš,“ řekl tiše Sibern, „nemáš představu, do čeho ses zapletla. Tohle je jen cetka oproti tomu, co je v sázce.“

„Tak proč to po mně chceš?!“

„Protože ti to nepatří. Vrátím to tomu, kdo je majitelem. *Trhlina* se tím zaceluje.“

„Hraješ si snad, že tvůj úkol je víc než můj?“

„Obracíš se na špatnou stranu, Riihne,“ řekl klidně Sibern, „myslíš, jak myslet nemáš, a víš proč? Bojíš se o něco, co není tvé, a to je zárodek *trhliny*. Zrodila se i v tobě. Během času jsem pochopil, že je to živý organismus, který působí na vše vědomé, ať je to sebe vznešenější. Předej mi perlu *alvibria* a nic se nemusí stát.“

„Je o tobě známé, že nemůžeš nikoho zabít! Co mi uděláš?“

„Nemohu nikoho zabít a ani nechci. Mou silou je říct pravdu. A pravda lež zlomí sama. Je už jen na Bohu, co se potom stane.“

Riihne udělala krok nazpět. Bála se. V očích se jí zračila bolest a utrpení.

„Dej mi perlu *alvibria* a můžeš se vrátit očištěná,“ vyzval ji klidně Sibern.

„Ne, nedám ti ji. Víš, kolik mě stálo času a schopností si ji obstarat?“

„Je to tvé poslední slovo?“

„Ano!“

Náhle se Riihne rozplakala. Klekla si na zem do mlhy. Po tvářích jí tekly slzy a bolest srdce se odrazila do její krásy.